

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร \(หน้านี้\)](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซาร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

บทนำ

ตั้งแต่เริ่มแรก พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าบางส่วนของพระบัญญัติของพระองค์จะต้องปฏิบัติในสถานที่เดียวเท่านั้น คือพระวิหารที่พระองค์ทรงเลือกไว้เพื่อสถิตพระนามของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-6; 12:11) บทบัญญัติจำนวนมากที่ประทานแก่ชนชาติอิสราเอล — การถวายเครื่องบูชา เครื่องบรรณาการ พิธีชำระให้บริสุทธิ์ คำปฏิญาณ และหน้าที่ของปุโรหิตเชื้อสายเลวี — ล้วนขึ้นอยู่กับแท่นบูชาที่เป็นรูปธรรม ปุโรหิตผู้สืบเชื้อสายจากอาโรน และระบบความบริสุทธิ์ที่มีอยู่ได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่เท่านั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใด และแม้แต่พระเยซูเอง ก็ไม่เคยสอนว่าบทบัญญัติเหล่านี้สามารถย้ายไปปฏิบัติในสถานที่อื่น ปรับให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ แทนที่ด้วยการปฏิบัติเชิงสัญลักษณ์ หรือเชื่อฟังเพียงบางส่วนได้ การเชื่อฟังที่แท้จริงนั้นเรียบง่ายเสมอ คือเราปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาอย่างครบถ้วน หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่ใช้การเชื่อฟังเลย: **“อย่าเพิ่มหรือลดสิ่งใดจากคำบัญชาที่ข้าพเจ้าบัญชาแก่ท่าน แต่จงรักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของ**

ท่าน ที่ข้าพเจ้าประทานแก่ท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2; ดูเพิ่มเติม เฉลยธรรมบัญญัติ 12:32; โยชูวา 1:7)

การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์

หลังจากการ ทำลายพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ในปี ค.ศ. 70 สถานการณ์ก็เปลี่ยนไป ไม่ใช่เพราะพระบัญญัติเปลี่ยนแปลง — พระบัญญัติของพระเจ้ายังคงสมบูรณ์และเป็นนิรันดร์ — แต่เพราะองค์ประกอบที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับการปฏิบัติตามบทบัญญัติเฉพาะเหล่านี้ไม่มีอยู่อีกต่อไป เมื่อไม่มีพระวิหาร ไม่มีแท่นบูชา ไม่มีปุโรหิตที่ได้รับการถวาย และไม่มีขี้อัธของวัวแดง ก็เป็นไปได้ว่าอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติตามสิ่งที่คนรุ่นของโมเสส โยชูวา ดาวิด เฮเซคียาห์ เอสรา และอัครทูตทั้งหลายได้เชื่อฟังอย่างซื่อสัตย์ ประเด็นไม่ใช่ความไม่เต็มใจ แต่คือความเป็นไปไม่ได้ พระเจ้าเองทรงปิดประตูนั้น (เพลงคร่ำครวญ 2:6-7) และไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิอำนาจที่จะสร้างทางเลือกอื่นขึ้นมา

ภาพวาดโดย Francesco Hayez แสดงการทำลายพระวิหารหลังที่สองในปี ค.ศ. 70

ความผิดพลาดของการเชื่อฟังที่ถูกประดิษฐ์หรือเชิงสัญลักษณ์

ถึงกระนั้น ขบวนการและกลุ่มเมสสิยาห์จำนวนมากที่พยายามฟื้นฟูองค์ประกอบบางอย่างของชีวิตอิสราเอล ได้สร้างรูปแบบของบทบัญญัติเหล่านี้ขึ้นมาใหม่ในลักษณะที่ย่อส่วน เป็นเชิงสัญลักษณ์ หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นเอง พวกเขาจัดงานเฉลิมฉลองที่ไม่เคยถูกบัญชาไว้ในโตราห์ พวกเขาประดิษฐ์ “การซ่อมเทศกาล” และ “เทศกาลเชิงพยากรณ์” เพื่อทดแทนสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยต้องอาศัยเครื่องบูชา

ปฏิเสธ และแทนบูชาศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “การเชื่อฟัง” ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วเป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ที่สวมถ้อยคำพระคัมภีร์ไว้ ความตั้งใจอาจดูจริงใจ แต่ความจริงยังคงไม่เปลี่ยนแปลง: ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการเชื่อฟังเพียงบางส่วน เมื่อพระเจ้าได้ทรงกำหนดรายละเอียดทุกประการของสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการแล้ว

กำแพงตะวันตก หรือที่เรียกว่ากำแพงร้องไห้ เป็นซากที่หลงเหลือของพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งถูกทำลายโดยชาวโรมันในปี ค.ศ. 70

พระเจ้าทรงยอมรับความพยายามในการทำสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามหรือไม่?

หนึ่งในแนวคิดที่เป็นอันตรายที่สุดที่แพร่หลายในปัจจุบัน คือความเชื่อว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อเราพยายาม “ทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้” เพื่อปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ขึ้นอยู่กับพระวิหาร รวบรวมว่าการทำลายพระวิหารเกิดขึ้นนอกพระประสงค์ของพระองค์ และเราสามารถปลอบประโลมพระองค์ได้ด้วยการกระทำเชิงสัญลักษณ์ นี่คือการเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง พระเจ้าไม่ทรงต้องการการด้นสดของเรา พระองค์ไม่ทรงต้องการสิ่งทดแทนเชิงสัญลักษณ์ และพระองค์ไม่ได้รับพระเกียรติเมื่อเรามองข้ามคำสั่งที่ชัดเจนของพระองค์เพื่อสร้างรูปแบบการเชื่อฟังของเราเอง หากพระเจ้าทรงบัญชาว่า บทบัญญัติบางประการจะต้องปฏิบัติในสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือก ด้วยปฏิเสธที่พระองค์ทรงแต่งตั้งและบนแทนบูชาที่พระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:13-14) การพยายามปฏิบัตินอกสถานที่นั้น — หรือในรูปแบบอื่น — ไม่ใช่ความเลื่อมใส แต่คือการไม่เชื่อฟัง พระวิหารไม่ได้ถูกนำออกไปโดยบังเอิญ แต่โดยพระดำริของพระเจ้า การกระทำราวกับว่าเราสามารถสร้างสิ่งที่พระองค์เองทรงรับไว้ขึ้นมาใหม่ ไม่ใช่ความซื่อสัตย์ แต่คือความอหังการ: “พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยในเครื่อง

แผนภูษาและเครื่องบูชาเท่ากับการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์หรือ? ดูเถิด การเชื่อฟังประเสริฐกว่าเครื่องบูชา” (1 ซามูเอล 15:22)

จุดประสงค์ของชุดบทความนี้

จุดประสงค์ของชุดบทความนี้คือการทำให้ความจริงนี้ชัดเจน เราไม่ได้ปฏิเสธบทบัญญัติใด ๆ เราไม่ได้ลดทอนความสำคัญของพระวิหาร และเราไม่ได้เลือกที่จะเชื่อฟังกฎหมายใดหรือเพิกเฉยกฎหมายใด เป้าหมายของเราคือการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระบัญญัติได้ทรงบัญชาอะไรไว้ บทบัญญัติเหล่านี้เคยถูกปฏิบัติอย่างไรในอดีต และเหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน เราจะยึดมั่นในพระคัมภีร์โดยปราศจากการเพิ่มเติม การดัดแปลง หรือความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2; 12:32; โยชูวา 1:7) ผู้อ่านทุกคนจะเข้าใจว่าความเป็นไปไม่ได้ในวันนี้ไม่ใช่การกบฏ แต่เป็นเพียงการขาดโครงสร้างที่พระเจ้าเองทรงกำหนดไว้

ดังนั้น เราจึงเริ่มต้นด้วยรากฐาน: สิ่งที่พระบัญญัติทรงบัญชาไว้จริง ๆ — และเหตุใดการเชื่อฟังนี้จึงเป็นไปได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่